

[Statsministeren.]

paa Papiret, naar et stort Tal af Arbejdere overhovedet aldrig møder dem i Virkeligheden, og mange kun møder dem for en meget stærkt begrænset Tid? Og er de Herrer Socialdemokrater og Organisationsledere nu helt sikre paa, at en rimelig Tilpasning i Arbejdsvilkaarene ikke blot med Hensyn til Lønninger, men ogsaa med Hensyn til Arbejdstid og Arbejdstempo, med større Frihed for den enkelte i Stedet for den paa tvungne Stivhed og Ubevægelighed, som nu er herskende, vilde virke nedsettende paa Arbejdernes Aarsfortjeneste, som dog er det, det kommer an paa? Jeg tør hævde, at der mangler hverken Opgaver eller Arbejde her i vort Land, men det betyder jo ikke, at der kan faas Beskæftigelse paa et hvilket som helst Vilkaar, som Organisationerne maatte finde passende at fastsætte. Hvis Arbejdsvilkaarene var rigtige i 1924, der var et lykkeligt Aar for Arbejderstanden som for hele Erhvervslevet, saa forekommer det mig dog, at det var en alvorlig Overvejelse værd, om det ikke alligevel var bedst at gaa i Gang med den Tilpasning, der vil være i Stand til helt og fuldstændig at gøre op med Arbejdsløsheden og dens Ulykker. Naar den er gennemført, vil hele Arbejderstanden praktisk talt kunne fritages for den mægtige Forsikringsbyrde, som Arbejdsløsheden nu paa lægger den; sidste Aar var det ikke mindre end ca. 21 Mill. Kr., som den danske Arbejderstand maatte udrede. Og mon ikke de samvirkende Fagforbunds økonomiske Forhold — jeg kender dem ikke, ligesaa lidt som Offentligheden kender dem, men Forbundets Formand, som jeg her staar overfor, vil jo kunne give Oplysninger i saa Henseende — kunde være af den Beskaffenhed, at Fagorganisationerne i hvert Fald for en Overgang kunde høre op med den Tvangsudskrivning af mægtige Foreningskontingenter, som nu gennemføres med den største Skaanselsløshed, og som i høj Grad virker fordyrende paa Arbejdsprisen her i Landet, paa Prisen pr. udført Arbejdsenhed; og hvis saa samtidig Organisationerne stillede Arbejderne frit med Hensyn til den enkeltes Arbejdsydelse, er den Mulighed aldeles ikke udelukket, at den Tilpasning, der udkræves til Arbejdsløshedens fuldstændige Afskaffelse — og det er jo efter de foretagne Undersøgelser i øvrigt ikke saa særdeles meget, der kræves —, at en saadan Tilpasning fuldt ud kan opvejes paa en saadan Maade, at den faktiske Aarsindtægt for den enkelte bliver den samme, samtidig med at det, der er

Hovedformaalet, opnaas, at praktisk talt alle kommer i Arbejde.

Jeg har tilladt mig at nævne dette, fordi jeg tror, at den ærede Forespørger med det Ansvar, der paa hviler ham, skulde tage dette op til en rolig og lidenskabsløs Overvejelse. Men den første Betingelse for, at en saadan Overvejelse kan føre til et Resultat, er naturligvis den, at det ærede Medlem overhovedet vil indse, at det Sted, hvor Arbejdsløshedens Omfang først og fremmest bestemmes for den kommende Tid, er netop dér, hvor det ærede Medlem selv som Formand for de samvirkende Fagforbund har Hovedindflydelsen.

Jeg skal derfor slutte mine Svarebemærkninger til det ærede Medlem med at stille ham i hans Egenskab af Formand for de samvirkende Fagforbund et Kontraspørgsmaal, der lyder saaledes: Anser det ærede Medlem de Arbejdsvilkaar, der fastsættes gennem Organisationsaftaler, for at være ganske uden Forbindelse med Arbejdsløshedens Omfang, eller erkender det ærede Medlem, at der overhovedet er en Forbindelse mellem disse Aftaler og Arbejdsløsheden? Jeg vil anmode det ærede Medlem om at svare paa dette Spørgsmaal, idet en klar Besvarelse deraf er af ikke ringe Betydning for en Bedømmelse af, om det i en overskuelig Fremtid vil være muligt at løse det alvorlige Problem, som Arbejdsløsheden er.

Forespørgeren (Nygaard): Den højtærede Statsminister sluttede med at stille et Spørgsmaal til mig i min Egenskab af Formand for de samvirkende Fagforbund. Han var saa elskværdig at forlange et klart og bestemt Svar. Jeg kan jo ikke smigre den højtærede Statsminister med, at han var saa forfærdelig klar i sine Forklaringer, men naar jeg skal besvare dette Spørgsmaal, vil jeg vende tilbage til, hvad Statsministeren selv har sagt her, hvilket kort kan indesluttet i: lavere Løn, længere Arbejdstid og stærkere Arbejdstempo. Det var i Virkeligheden Indholdet af de mange Ord; der bliver ikke andet tilbage.

Hvis man stiller det Krav til Arbejderne i dette Land, at de skal have lavere Løn, længere Arbejdstid og et øget Arbejdstempo, saa siger jeg til den højtærede Statsminister, at det Program faar han os ikke til at antage, af flere Grunde.

Jeg erkender, at en Del af Industriens Arbejdere her i Landet har en noget større Timefortjeneste, end de har i en Del andre Lande, det erkender jeg paa Forhaand,